

TAMPA LIFE CHURCH

வேதாகம படிப்பு

துன்பத்தின் காரியஸ்தத்துவம்

தேவன் வேதனையைப் பயன்படுத்தி உம்மை நோக்கத்திற்காக
ஆயத்தப்படுத்தும்போது

டாம்பா லைஃப் சர்ச்சில் சகோதரர் McFarland (வட அயர்லாந்து மிஷனரி) அளித்த செய்தியை
அடிப்படையாகக் கொண்டது

முன்னுரை

ஒவ்வொரு சாட்சிக்குப் பின்னிருக்கும் கேள்வி

வேதனை, ஏமாற்றம், துரோகம், நோய், பதிலளிக்கப்படாத ஜெபம் ஆகிய நாட்களில், ஒவ்வொரு விசுவாசியும் ஒருகாலத்தில் மனதிற்குள் இதே கேள்வியை எழுப்புகிறார்கள்: கர்த்தாவே, நான் ஏன் இதைச் சந்திக்கிறேன்? இது புதிய விசுவாசிகளுக்கோ பலவீனமான விசுவாசத்திற்கோ மட்டும் உரிய கேள்வியல்ல; மனித வரலாறு தொடங்கியது முதலே தேவனுடைய மக்களின் வாழ்க்கையில் இந்தக் கேள்வி எதிரொலித்துக்கொண்டே இருக்கிறது.

"கர்த்தாவே... நான் ஏன் இதைச் சந்திக்கிறேன்?"

வேதவாக்கியம் இதற்கு எதிர்பாராத ஒரு முறையில் பதிலளிக்கிறது. ஆபிரகாம் வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட மகனுக்காக பல தசாப்தங்கள் காத்திருந்தார். மோசே இஸ்ரவேலை எகிப்திலிருந்து நடத்திச் செல்வதற்கு முன் நாற்பது வருடங்கள் வனாந்தரத்தில் கழித்தார். தாவீது இளம் மேய்ப்பனாக இருந்தபோதே ராஜாவாக அபிஷேகம் பண்ணப்பட்டார், ஆனாலும் கிரீடம் அணிவதற்கு முன் அவருக்குப் பல வருடங்கள் கடந்துபோயின. யோசேப்பு தன் சொப்பனத்தின் நிறைவேற்றத்திற்கு நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே அதைப் பெற்றான்; வாக்குத்தத்தத்திற்கும் அரண்மனைக்கும் இடையில் துரோகமும் அடிமைத்தனமும் சிறையும் நின்றன. இயேசுவும் தம்முடைய மகா ஜெயத்தை அடைவதற்கு முன்பு கெத்செமனேயையும் சிலுவையையும் முதலில் கடந்தார். தேவன் நம்மில் தம்முடைய மகத்தான செயலை நிறைவேற்றிய பின்னரே, நம் வழியாக தம்முடைய மகத்தான செயலை நிறைவேற்றுவது வழக்கம்.

இந்த வேதாகம படிப்பு, 2 கொரிந்தியர் 1-ல் பவுல் கூறும் வார்த்தைகளையும், யோசேப்பின் வாழ்க்கையையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு, நடைமுறைக்குரியதும் ஆழமானதுமான ஒரு உண்மையை ஆராய்கிறது: துன்பத்தின் காரியஸ்தத்துவம். தேவன் தம்முடைய மக்களை அழிப்பதற்காக அல்ல, மாறுதலடையச் செய்வதற்காகவே துன்பகாலங்களை அவர்களிடம் ஒப்படைக்கிறார். அவர் தரும் ஆறுதல் நாம் தப்பிப்பிழைக்க மட்டும் உதவுமபடியல்ல, ஒருநாள் அதே பாதையில் நடக்கப்போகும் மற்றவர்களைப் பலப்படுத்த நம்மை ஆயத்தப்படுத்தும்படியே கொடுக்கப்படுகிறது. தேவனுடைய மகா ஆசீர்வாதம் நாம் ஒருபோதும் பள்ளத்தாக்கின் வழியாய் நடக்கமாட்டோம் என்பதல்ல; நாம் ஒருபோதும் அதைத் தனியே கடக்கமாட்டோம் என்பதே.

சிந்தியுங்கள்

நீங்கள் இப்பொழுது தேவனிடம் தொடர்ந்து கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் கேள்வி என்ன? அதை நேர்மையாக எழுதி, பின்பு அவரிடம் இரண்டாவது கேள்வியைக் கேளுங்கள்: "கர்த்தாவே, இதன் மூலம் என்னை எதற்காக ஆயத்தப்படுத்துகிறீர்?"

01

பிரிவு 01

இரக்கங்களின் பிதாவும் சகல ஆறுதலின் தேவனும்

2 கொரிந்தியர் 1:3-7

"நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவின் பிதாவும், இரக்கங்களின் பிதாவும், சகல ஆறுதலின் தேவனுமாயிருக்கிற தேவனுக்கும் பிதாவுக்கும் ஸ்தோத்திரம் உண்டாவதாக. அவர் சகல உபத்திரவங்களிலேயும் எங்களுக்கு ஆறுதல் செய்கிறவராயிருக்கிறார்; ஆதலால் நாங்கள் தேவனாலே ஆறுதலடைகிற ஆறுதலைக்கொண்டு, சகல உபத்திரவங்களிலுமிருக்கிறவர்களுக்கு ஆறுதல் செய்யத்தக்கவர்களாயிருக்கிறோம். கிறிஸ்துவின் பாடுகள் எங்களிடத்தில் பெருகுவதுபோல, கிறிஸ்துவினாலே எங்கள் ஆறுதலும் பெருகுகிறது."

2 கொரிந்தியர் 1:3-5 வசனங்கள் (தமிழ் வேதாகமம்)

பவுல் தன் நிருபத்தைப் புகார் சொல்வதன் மூலம் அல்ல, ஆராதனையின் மூலமே தொடங்குகிறார்; உபத்திரவத்தைக் குறிப்பிடுவதற்கு முன்பே, தம் வாசகர்களின் பார்வையைத் தேவனுடைய இயல்பின்மேல் திருப்புகிறார். அவரை "இரக்கங்களின் பிதா" என்றும் "சகல ஆறுதலின் தேவன்" என்றும் அழைக்கிறார்; இவை தேவனுடைய தற்காலிக மனநிலையை அல்ல, அவருடைய நிலையான இயல்பையே வெளிப்படுத்தும் பட்டப்பெயர்கள். சுவிசேஷத்திற்காக துன்புறுத்துதலையும், சிறையையும், அடிகளையும், உறக்கமில்லா இரவுகளையும் அனுபவித்த ஒரு மனிதனாகவே பவுல் இதை எழுதுகிறார். இது வசதியான நிலையிலிருந்து எழுதப்பட்ட வேதசாஸ்திரம் அல்ல; அது மிகுந்த உபத்திரவத்தின் நடுவில் உருவான ஒரு சாட்சி.

பவுல் விவரிக்கும் ஆறுதல், வசதியையோ வேதனையின்மையையோ குறிக்கும் நம்முடைய நவீன கருத்தைவிட ஆழமானது. அந்தக் கிரேக்க வார்த்தை, ஒருவரைப் பலப்படுத்தவும் தாங்கவும் அருகில் வந்து நிற்கும் ஒருவரைச் சித்தரிக்கிறது. தேவன் தானியேலைச் சிங்கக் குகைக்கு வெளியே வைத்திருக்கவில்லை, அதற்குள்ளேயே அவனைக் காப்பாற்றினார். மூன்று எபிரெய வாலிபர்களை நெருப்புச் சூளையிலிருந்து விலக்கி வைக்கவில்லை, அந்த நெருப்பின் நடுவிலேயே அவர்களுடன் நடந்தார். பவுலின் முள்ளை அகற்றவில்லை, மாறாக "என் கிருபை உனக்குப் போதுமானது" என்று பதிலளித்தார். தேவனுடைய மகா அற்புதம் எப்போதும் நம் சூழ்நிலைகளை மாற்றுவதில் இல்லை; பெரும்பாலும் அவை மாறாமலிருக்கும்போதே நம்மைத் தாங்குவதிலேயே அது இருக்கிறது.

தேவனுடைய ஆறுதல் துன்பத்தின் முடிவு அல்ல. அது காரியஸ்தத்துவத்திற்கான ஆயத்தமாகும்.

தேவன் ஏன் நம்மை ஆறுதல்படுத்துகிறார் என்பதை பவுல் இங்கே வெளிப்படுத்துகிறார்: "நாங்கள் தேவனாலே ஆறுதலடைகிற ஆறுதலைக்கொண்டு, சகல உபத்திரவங்களிலுமிருக்கிறவர்களுக்கு ஆறுதல் செய்யத்தக்கவர்களாயிருக்கும்படி." தேவனுடைய ஆறுதல் நம்மிடத்திலேயே முடிவடையும்படி ஒருபோதும் நோக்கமாகக் கொடுக்கப்படுவதில்லை; அது நம் வழியாகப் பாய்ந்தோடும்படியே கொடுக்கப்படுகிறது. அவருடைய கிருபையின் ஒவ்வொரு அனுபவமும் இன்னொருவருடைய எதிர்காலத்திற்கான ஆயத்தமாக மாறுகிறது. தேவனுடைய ராஜ்யத்தில், ஆறுதல் என்பது அனுபவிக்க மட்டும் தரப்பட்ட ஒரு ஆசீர்வாதம் அல்ல; அது பகிர்ந்துகொள்ளப்பட வேண்டிய ஒரு காரியஸ்தத்துவம்.

சிந்தியுங்கள்

தேவன் ஏற்கெனவே உங்களை கடத்திக்கொண்டு வந்த ஒரு வேதனையின் காலத்தை நினைத்துப் பாருங்கள். அதில் நீங்கள் பெற்ற ஆறுதல் என்ன, இப்பொழுது உங்கள் சுற்றுப்புறத்தில் அதே ஆறுதல் தேவைப்படுகிற யார் இருக்கிறார்கள்?

02

பிரிவு 02

ஒவ்வொரு வாக்குத்தத்தமும் ஒரு நடைமுறையோடு வருகிறது

ஆதியாகமம் 37:5-11

"யோசேப்பு ஒரு சொப்பனங்கண்டு, தன் சகோதரருக்கு அதை அறிவித்தான்; அப்பொழுது அவர்கள் அவனை இன்னும் அதிகமாய் வெறுத்தார்கள். அவன் அவர்களை நோக்கி: நான் கண்ட இந்தச் சொப்பனத்தைச் சொல்லக் கேளுங்கள் என்றான். அவன் சொப்பனங்களினிமித்தமும் அவன் வார்த்தைகளினிமித்தமும் அவன் சகோதரர் அவன்மேல் பொறாமைகொண்டார்கள்; அவன் தகப்பனோ அந்த வார்த்தையை மனதில் வைத்துக்கொண்டான்."

ஆதியாகமம் 37:5-11 வசனங்கள் (தமிழ் வேதாகமம்)

யோசேப்பின் சாட்சி, வேதவாக்கியம் முழுவதிலும் துன்பத்தின் காரியஸ்தத்துவத்தை மிகத் தெளிவாகக் காட்டும் சித்திரங்களில் ஒன்று. அரண்மனையை நாம் நினைவில் வைத்திருக்கிறோம், ஆனால் சிறையை மறந்துவிடுகிறோம். வாக்குத்தத்தத்திற்கும் அதன் நிறைவேற்றத்திற்கும் இடையே நின்ற மௌனமான வருடங்களைக் கவனிக்காமல், நிறைவேறிய சொப்பனத்தை மட்டுமே நாம் கொண்டாடுகிறோம்; ஆனால் தேவன் தம்முடைய மகத்தான செயலைச் செய்தது அந்த மறைந்த வருடங்களிலேயே. தேவன் யோசேப்பின் நிலையை உயர்த்துவதற்கு முன், அவனுடைய குணத்தை மாற்றினார். ஒரு தேசத்தின்மேல் அதிகாரம் யோசேப்பிடம் ஒப்படைக்கப்படுவதற்கு முன், அந்த அதிகாரத்தால் அழிக்கப்படாமல் அதைச் சுமக்கக்கூடிய மனிதனாக அவன் மாற வேண்டியிருந்தது.

பதினேழு வயதில் யோசேப்பு தேவனால் அளிக்கப்பட்ட உண்மையான ஒரு சொப்பனத்தைப் பெற்றான், ஆனால் அந்த வாக்குத்தத்தம் பயணத்தின் தொடக்கம் மட்டுமே. தேவன் அவனுக்கு இலக்கைக் காட்டினார், ஆனால் வழியைக் காட்டவில்லை. ஒவ்வொரு தெய்வீக வாக்குத்தத்தமும் ஒரு தெய்வீக நடைமுறையுடன் இணைந்தே வருகிறது; ஏனெனில் தேவன் தம் வார்த்தையை மட்டும் நிறைவேற்றுவதில்லை, அதைச் சுமக்கப்போகும் ஊழியக்காரனையும் உருவாக்குகிறார். வாக்குத்தத்தம் திடீரென வரலாம், ஆனால் அதற்கான ஆயத்தம் ஒருபோதும் திடீரென வருவதில்லை.

தேவன் யோசேப்புக்கு வாக்குத்தத்தத்தை கொடுப்பதற்கு முன்பே, அவர் அந்த நடைமுறையின் கட்டிடக்கலைஞராக ஏற்கெனவே இருந்தார்.

யோசேப்பு அனுபவித்த எந்தக் கஷ்டமும் தேவனுடைய நோக்கத்தை ரத்து செய்ய முடியவில்லை. அவனுடைய சகோதரர்கள் அவனை ஒரு குழியில் தள்ளலாம், ஆனால் தேவனுடைய திட்டத்திலிருந்து அவனை வெளியே தள்ள முடியாது. அடிமை வியாபாரிகள் அவனை எகிப்திற்குக் கொண்டுசெல்லலாம், ஆனால் தேவனுடைய எல்லைக்கு அப்பால் அவனைக் கொண்டுசெல்ல முடியாது. நம் பக்கத்திலிருந்து தாமதமாகத் தோன்றுவது, பெரும்பாலும் அவருடைய பக்கத்திலிருந்து பாதுகாப்பாக இருக்கிறது. தேவன் வாக்குத்தத்தத்தைத் தாமதப்படுத்தவில்லை; அதைச் சுமக்கப்போகும் மனிதனை உருவாக்கிக்கொண்டிருக்கிறார்.

சிந்தியுங்கள்

நீங்கள் இன்னும் காத்திருக்கிற எந்த வாக்குத்தத்தத்தை தேவன் உங்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்? அது நிறைவேறுவதற்கு முன், அந்த நடைமுறை உங்களுக்குள் அமைதியாக என்ன ஆயத்தப்படுத்திக்கொண்டிருக்கலாம்?

03

பிரிவு 03

உங்கள் குணத்தை மாற்றும்படியே அந்த நடைமுறை வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது

ஆதியாகமம் 39:2-4

"கர்த்தர் யோசேப்புடனேகூட இருந்தார்; அவன் காரியசித்தியுள்ளவனாயிருந்து, தன் எஜமானாகிய எகிப்தியன் வீட்டிலிருந்தான். கர்த்தர் அவனோடேகூட இருக்கிறதையும், அவன் செய்கிற யாவற்றையும் கர்த்தர் அவன் கையில் வாய்க்கப்பண்ணுகிறதையும் அவன் எஜமான் கண்டான். யோசேப்பு அவன் கண்களில் தயவு பெற்று, அவனுக்குப் பணிவிடை செய்தான்."

ஆதியாகமம் 39:2-4 வசனங்கள் (தமிழ் வேதாகமம்)

யோசேப்பின் வாழ்க்கையின் நாடகீயமான இடங்களான குழி, போத்திபாரின் வீடு, சிறை, அரண்மனை ஆகியவற்றின்மேல் நாம் இயல்பாகவே கவனம் செலுத்துகிறோம்; ஆனால்

அந்த இடங்கள் எதுவும் தேவனுடைய உண்மையான இலக்காக இருக்கவில்லை. தேவனுடைய மகத்தான செயல் யோசேப்பின் முகவரியை மாற்றுவதாக ஒருபோதும் இருந்ததில்லை, அது யோசேப்பின் இருதயத்தை மாற்றுவதாகவே இருந்தது. "தேவன் என்னை எங்கே கொண்டுசெல்கிறார்?" என்று நாம் கேட்கிறோம். "நான் உன்னை அங்கே கொண்டுசெல்லும்போது, நீ யாராக மாறிக்கொண்டிருக்கிறாய்?" என்று தேவன் கேட்கிறார்.

யோசேப்பின் வீழ்ச்சியின் ஒவ்வொரு அத்தியாயத்திலும் வேதவாக்கியம் ஒரே ஒரு வாக்கியத்தை மீண்டும் மீண்டும் கூறுகிறது: "கர்த்தர் யோசேப்புடனேகூட இருந்தார்." அவன் அடிமையாக இருந்தபோதும், அநியாயமாகச் சிறையில் அமர்ந்திருந்தபோதும் அந்த வாக்கியம் மீண்டும் தோன்றுகிறது. தேவனுடைய சமூகம் யோசேப்பின் சூழ்நிலைகளைச் சார்ந்திருக்கவில்லை; நம்முடைய சூழ்நிலைகளையும் அது சாராது. எகிப்திய சிறையின் உள்ளேயும், பின்னர் பார்வோனின் அரண்மனையின் உள்ளேயும் யோசேப்பு ஒரேயளவு தேவனுடைய சித்தத்தில் இருந்தான்.

யோசேப்பு உயர்த்தப்பட்டதனால் உண்மையுள்ளவனாக மாறவில்லை; ஏற்கெனவே அறியப்படாத நிலையில், மற்றொருவனுடைய வீட்டில், யாரும் கவனிக்காதபோதே உண்மையுள்ளவனாக இருந்ததால்தான் அவன் உயர்த்தப்பட்டான். "கொஞ்சத்திலே உண்மையாயிருக்கிறவன் அநேகத்திலேயும் உண்மையாயிருப்பான்" (லூக்கா 16:10-ஆம் வசனம்). தேவன் தம் ஊழியக்காரர்களிடம் செல்வாக்கை ஒப்படைப்பதற்கு முன், அவர்களுக்குப் பொறுமையாகத் தாழ்மையைக் கற்பிக்கிறார்; அதிகாரத்தை வழங்குவதற்கு முன், இரக்கத்தை வளர்க்கிறார். அதிகாரத்தைப்போல எதுவும் மனிதனைச் சீர்கெடுப்பதில்லை, அதனால் அந்த நடைமுறையை அவசரப்படுத்த முடியாது.

அதிகாரத்தைப்போல எதுவும் சீர்கெடுப்பதில்லை.

சிற்தியுங்கள்

சிறியதாகவோ, யாரும் கவனிக்காததாகவோ, அநியாயமானதாகவோ தோன்றும் எதிலாவது இப்பொழுது தேவன் உங்களை உண்மையுள்ளவராக இருக்கச் சொல்லியிருக்கிறாரா? அது உங்களை பெரிதொன்றுக்கு எப்படி ஆயத்தப்படுத்துகிறது?

04

பிரிவு 04

உங்கள் வேதனைக்குள் மறைந்திருக்கும் நியமனம்

ஆதியாகமம் 40:5-8

"காலமே யோசேப்பு அவர்களிடத்தில் வந்து, அவர்களைப் பார்க்கும்போது, அவர்கள் கவலைப்பட்டிருக்கிறதைக் கண்டான். அவன் தன்னுடனேகூட எஜமான் வீட்டில் காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்த பார்வோனுடைய பிரதானிகளை நோக்கி: நீங்கள் இன்று முகவாட்டமாயிருக்கிறதென்ன என்று கேட்டான். அதற்கு அவர்கள்: ஒரு சொப்பனம் கண்டோம், அதை அர்த்தஞ்சொல்ல ஒருவனும் இல்லையென்றார்கள். யோசேப்பு அவர்களை நோக்கி: சொப்பன அர்த்தஞ்சொல்லுதல் தேவனுக்கடுத்தது அல்லவா? அதை என்னிடத்தில் சொல்லுங்கள் என்றான்."

ஆதியாகமம் 40:5-8 வசனங்கள் (தமிழ் வேதாகமம்)

இதைப் படித்துவிட்டு எளிதாகக் கடந்துசெல்லலாம், ஆனால் இது யோசேப்பின் சாட்சியில் மிக முக்கியமான தருணமாக இருக்கலாம். துரோகிக்கப்பட்டவன் அவனே; பொய் குற்றம் சாட்டப்பட்டவன் அவனே; விடுதலை கிடைக்குமா என்ற எந்த உறுதியும் இல்லாமல் சிறையில் அமர்ந்திருந்தவன் அவனே. ஆனாலும் தன்னுடைய சொந்த வேதனையால் விழுங்கப்படாமல், மற்றவரின் வேதனையை அவன் கவனித்தான். அவனுடைய சூழ்நிலைகள் மாறுவதற்கு நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே, அந்த நடைமுறை அவனுடைய இருதயத்தை மாற்றிக்கொண்டிருந்தது என்பதற்கு இதுவே மிகத் தெளிவான சான்று.

வேதனை நம்முடைய கவனத்தை உள்நோக்கித் திருப்பும் தன்மையுடையது; இறுதியில் நம்முடைய போராட்டங்களை மட்டுமே நாம் காணும் நிலைக்கு அது நம்மைக் கொண்டுவரும். துன்பம் இருதயத்தைச் சிறையாக்க வேண்டும் என்பது தேவனுடைய நோக்கமல்ல; மற்றவர்களை நேசிக்கவும், புரிந்துகொள்ளவும், அவர்களுக்கு ஊழியம் செய்யவும் நமது திறனை விரிவாக்கவே அவர் அதைப் பயன்படுத்துகிறார். "என் வேதனையை யார் காண்கிறார்கள்?" என்று முதிர்ச்சியின்மை கேட்கும். "நான் கவனிக்காமல் விட்ட வேதனை யாருடையது?" என்று முதிர்ச்சி கேட்கத் தொடங்குகிறது.

நான் கவனிக்காமல் விட்ட வேதனை யாருடையது?

"நீங்கள் இன்று முகவாட்டமாயிருக்கிறதென்ன?" என்ற ஒரே ஒரு இரக்கமுள்ள கேள்வி, இறுதியில் தன்னைப் பார்வோனுக்கு முன்பாக நிறுத்தும் என்பது யோசேப்புக்குத் தெரியாது. அவன் பதவி உயர்வைத் தேடிக்கொண்டிருக்கவில்லை; வேதனையில் இருந்த இரு மனிதர்களை வெறுமனே கவனித்துக்கொண்டிருந்தான். நம்முடைய சொந்தத் தேவைக்காக நாம் இன்னும் காத்திருக்கும்போதே, மற்றவர்களுக்கு ஊழியம் செய்யத் தயாராயிருப்பதன் மூலம், தேவன் பெரும்பாலும் நம்முடைய அழைப்பின் அடுத்த கதவைத் திறக்கிறார்.

சிந்தியுங்கள்

உங்கள் சொந்த துன்பம் உங்களைப் பயிற்றிவித்ததால், இப்பொழுது யார் "முகவாட்டமாயிருப்பதை" நீங்கள் கவனிக்க முடிகிறது? இந்த வாரம் அவர்களை நலம் விசாரிக்கக்கூடிய ஒரு குறிப்பிட்ட வழியை எழுதுங்கள்.

05

பிரிவு 05

**கெத்செமனே: துன்பம்
கீழ்ப்படிதலாக மாறும் இடம்**

லூக்கா 22:39-44

"பின்பு அவர்களை விட்டு ஒரு கல்எறியத்தக்க தூரத்திற்குப்போய், முழங்காற்படியிட்டு: பிதாவே, உம்முடைய சித்தமானால் இந்தப் பாத்திரத்தை என்னைவிட்டு எடுத்துப்போடும்; ஆகிலும் என் சித்தத்தின்படியல்ல, உம்முடைய சித்தத்தின்படியே ஆகக்கடவது என்று ஜெபம்பண்ணினார். அப்பொழுது பரலோகத்திலிருந்து ஒரு தூதன் அவருக்குத் தரிசனமாகி, அவரைப் பலப்படுத்தினான். அவர் மகா வேதனையடைந்து, மிகவும் ஜாக்கிரதையாய் ஜெபம்பண்ணினார்."

லூக்கா 22:39-44 வசனங்கள் (தமிழ் வேதாகமம்)

யோசேப்பின் சாட்சி, தன்னைவிட மிக ஆழமாகப் பாடுபட்ட ஒருவரை நோக்கி விரல் நீட்டுகிறது. இயேசு சிலுவையில் அறையப்படுவதற்கு முன்பே, முள் கிரீடத்திற்கு முன்பே, மிகப் பெரிய போராட்டம் நடந்த ஒரு தோட்டம் இருந்தது. கல்வாரியே கிறிஸ்து சரணடைந்த இடம் என்று அநேக விசுவாசிகள் நினைக்கிறார்கள், ஆனால் உண்மையில் அந்தச் சரணடைதல் கெத்செமனேயில் தொடங்கியது. சிலுவை என்பது ஜெபத்தில் ஏற்கெனவே தீர்மானிக்கப்பட்ட ஒரு முடிவின் பொது வெளிப்பாடே.

ஆகிலும் என் சித்தத்தின்படியல்ல, உம்முடைய சித்தத்தின்படியே ஆகக்கடவது.

அந்தப் பாத்திரத்தைக் குடிப்பது எளிதானதாக இயேசு நடிக்கவில்லை; அவருடைய வேர்வை "இரத்தத் துளிகளாய்த்" தரையிலே சொட்டியது. விசுவாசம் உணர்ச்சியின்மையால் அளக்கப்படுவதில்லை, சரணடைதலின் இருப்பால் அளக்கப்படுகிறது. பிதா என்ன செய்தார், என்ன செய்யவில்லை என்பதைக் கவனியுங்கள்: அவர் அந்தப் பாத்திரத்தை எடுத்துப்போடவில்லை, சிலுவையை ரத்து செய்யவில்லை; இன்னும் முன்னால் இருந்ததற்காக அவரைப் பலப்படுத்த ஒரு தூதனை அனுப்பினார். துன்பத்திற்குத் தேவனுடைய முதல் பதில் எப்போதும் அதிலிருந்து விடுதலையாக இருப்பதில்லை; சில வேளைகளில் அது அதைத் தாங்கிக்கொள்ளும் கிருபையாக இருக்கிறது.

தேவன் தம் மக்களிடம் ஒப்படைக்கும் மிகப் பெரிய காரியஸ்தத்துவம், அவர்களுடைய சொந்த சித்தத்தின் காரியஸ்தத்துவமாகவே இருக்கலாம். நம் வாழ்க்கை பயத்தால் ஆளப்படுமா அல்லது விசுவாசத்தால் ஆளப்படுமா, சுயபாதுகாப்பால் ஆளப்படுமா அல்லது கீழ்ப்படிதலால் ஆளப்படுமா என்பதை நாம் ஒவ்வொரு நாளும் தேர்ந்தெடுக்கிறோம். சரணடைதலின் கேள்வியைக் கெத்செமனே ஏற்கெனவே தீர்த்துவைத்திருந்ததால்தான், கல்வாரி நிகழ்க்கூடியதாக இருந்தது.

சிந்தியுங்கள்

இப்பொழுது தேவனிடம் எடுத்துப்போடும்படி நீங்கள் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் ஒரு "பாத்திரம்" இருக்கிறதா? அந்த குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைக்காக, "என் சித்தத்தின்படியல்ல, உம்முடைய சித்தத்தின்படியே ஆகக்கடவது" என்பதன் உங்கள் சொந்த வடிவத்தை ஒரு ஜெபமாக எழுதுங்கள்.

06

பிரிவு 06

மாறுதலுக்குப் பின்பே பதவி உயர்வு வருகிறது

ஆதியாகமம் 41:38-41

"பார்வோன் தன் ஊழியக்காரரை நோக்கி: தேவ ஆவியைப் பெற்ற இவனைப்போல ஒருவனைக் கண்டுபிடிக்கக்கூடுமா என்றான். நீ என் வீட்டை விசாரிக்கக்கடவாய்; உன் வாக்கின்படி என் ஜனங்களெல்லாரும் நடக்கக்கடவார்கள். இதோ, எகிப்து தேசம் முழுவதின்மேலும் உன்னை அதிகாரியாக வைத்தேன் என்றான்."

ஆதியாகமம் 41:38-41 வசனங்கள் (தமிழ் வேதாகமம்)

ஒவ்வொரு நடைமுறையும் இறுதியில் ஒரு நிறைவேற்றத் தருணத்தை அடைகிறது. யோசேப்புக்கு அது திடீரென வந்தது; ஒரு கணம் அவன் மறக்கப்பட்ட ஒரு சிறைவாசி, சில மணி நேரங்களுக்குப் பிறகு அவன் அதிகாரத்தை அணிந்துகொண்டு பார்வோனுக்கு முன்பாக நின்றான். ஆனால் இந்தத் தருணம் இருபது வருடங்களுக்கும் மேலாக உருவாக்கப்பட்டிருந்தது என்பது பரலோகத்திற்குத் தெரியும். யோசேப்பின் ஞானத்தைப் பார்வோன் அறிவதற்கு முன்பே, தேவனுடைய சமூகத்தை அவன் அறிந்தான்: "தேவ ஆவியைப் பெற்ற ஒரு மனிதன்."

பல வருடங்களுக்கு முன்பு யோசேப்பு தன் சொந்தச் சொப்பனங்களைப் பற்றி சுதந்திரமாகப் பேசினான். இப்பொழுது, எகிப்தின் மிக வல்லமையுள்ள மனிதனுக்கு முன்பாக நின்று, அவன் சொல்கிறான்: "இது என்னாலாகுமன்று, தேவனே பார்வோனுக்குச் சமாதானமான உத்தரவு அருளிச்செய்வார்" (ஆதியாகமம் 41:16-ஆம்

வசனம்). அது ஒரு மாறுதலடைந்த மனிதன்; பெருமை தாழ்மைக்கு வழிவிட்டது, சுயநம்பிக்கை தேவநம்பிக்கையால் மாற்றப்பட்டது. பின்னாளில் தன்னைத் துரோகம் செய்த சகோதரர்களுக்கு முன்பாக யோசேப்பு நின்றபோது, "நீங்கள் எனக்கு விரோதமாய்த் தீமையை நினைத்தீர்கள்; தேவனோ அதை நன்மையாக நினைத்தார்" (ஆதியாகமம் 50:20-ஆம் வசனம்) என்று சொல்ல முடிந்தது. தனக்குச் செய்யப்பட்டதை அவன் மறுக்கவில்லை; அதற்கு மேலே நிற்கும் ஒரு பெரிய உண்மையை மட்டும் அவன் காண்கிறான்.

அரண்மனை யோசேப்பை தேவபக்தியுள்ள மனிதனாக மாற்றவில்லை. தேவன் அவனை ஏற்கெனவே அப்படி மாற்றியிருந்தார் என்பதை அது வெளிப்படுத்தியது.

யோசேப்பின் விடாமுயற்சிக்குப் பதவி உயர்வு தேவனுடைய பரிசாக ஒருபோதும் இருந்ததில்லை; அது ஏற்கெனவே தன் பணியை முடித்துவிட்ட ஒரு நடைமுறையின் இயல்பான விளைவே. தேவனுடைய ராஜ்யம் உலகின் பதவி உயர்வு முறையால் இயங்குவதில்லை; பரலோகம் தெரியப்படுதலுக்கு அல்ல, உண்மையுள்ளதன்மைக்கே பலனளிக்கிறது. செல்வாக்குள்ள இடங்களில் வைப்பதற்குத் தேவன் சிறப்பான மனிதர்களைத் தேடவில்லை; அவருடைய இருதயத்தை நாளுக்கு நாள் அதிகமாக ஒத்திருக்கும் உண்மையுள்ள ஊழியக்காரர்களை உருவாக்கிக்கொண்டிருக்கிறார்.

சிந்தியுங்கள்

இப்பொழுது உங்கள் பதவியைவிட உங்கள் குணத்தில் தேவன் அதிக அக்கறை காட்டும் இடம் உங்கள் வாழ்க்கையில் எங்கே? பதவி உயர்வைப் பொறுத்தவரை அவருடைய நேரத்தை நம்புவது எப்படி இருக்கும்?

07

பிரிவு 07

உங்கள் வேதனையை காரியஸ்தத்துவமாகக் கையாள கற்றுக்கொள்ளுதல்

ரோமர் 5:3-5

"இது மாத்திரமல்ல, உபத்திரவம் பொறுமையையும், பொறுமை பரீட்சையையும், பரீட்சை நம்பிக்கையையும் உண்டாக்குகிறதென்று அறிந்து, உபத்திரவங்களிலேயும் மேன்மைபாராட்டுகிறோம். அந்த நம்பிக்கை வெட்கப்படுத்தாது, ஏனெனில் நமக்கு அளிக்கப்பட்ட பரிசுத்த ஆவியினாலே தேவ அன்பு நம்முடைய இருதயங்களில் ஊற்றப்பட்டிருக்கிறது."

ரோமர் 5:3-5 வசனங்கள் (தமிழ் வேதாகமம்)

இன்னும் வேதனைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது நீங்கள் என்ன செய்கிறீர்கள்? பல வருடங்களுக்குப் பிறகு திரும்பிப்பார்த்துத் தேவனுடைய உண்மையைக் காண்பது ஒரு காரியம்; காயம் இன்னும் புதியதாகவும், ஜெபங்கள் இன்னும் பதிலளிக்கப்படாமலும் இருக்கும்போது அவரை நம்புவது வேறு ஒரு காரியம். பவுல் ஏற்கெனவே எல்லாக் கஷ்டங்களிலிருந்தும் தப்பித்துவிட்ட விசுவாசிகளுக்கு எழுதவில்லை; தேவனுடைய நோக்கத்தை முழுமையாகப் புரிந்துகொள்வதற்கு முன்பே, தங்கள் வேதனையை எப்படிக் காரியஸ்தத்துவமாகக் கையாளுவது என்பதை அவர் கிறிஸ்தவர்களுக்குக் கற்பிக்கிறார்.

பவுல் ஒரு தொடர்ச்சியைக் காட்டுகிறார்: உபத்திரவம் பொறுமையை உண்டாக்குகிறது, பொறுமை சோதிக்கப்பட்ட குணத்தை உண்டாக்குகிறது, அந்தக் குணம் ஏமாற்றாத நம்பிக்கையை உண்டாக்குகிறது. துன்பம் நம் வாழ்க்கையில் நுழையுமா என்பதை நாம் எப்போதும் தேர்ந்தெடுக்க முடியாது, ஆனால் அது வரும்போது நாம் எப்படிப் பதிலளிக்கிறோம் என்பதைத் தேர்ந்தெடுக்க முடியும். வேதனையை நம்மைக் கசப்பானவர்களாக மாற்ற அனுமதிக்கலாம், அல்லது அதைத் தேவனிடம் ஒப்படைத்து அவர் நம்மை நல்லவர்களாக மாற்ற அனுமதிக்கலாம்.

**துன்பத்தின் காரியஸ்தத்துவம் என்பது உண்மையில்
வேதனையின் காரியஸ்தத்துவமே.**

நீடித்த துன்பத்தில் உள்ள மிகப் பெரிய ஆபத்துகளில் ஒன்று, நம் வேதனையைத் தேவனுக்கு முன்பாக நேர்மையாகக் கொண்டுவருவதற்குப் பதிலாக அதைப் புதைத்துவைப்பதே. தாவீது சங்கீதங்களில் தன் இருதயத்தை ஊற்றினான்; எரேமியா

வெளிப்படையாக அழுதான்; இயேசுவும் கெத்ஸெமனேயில் தன் துக்கத்தை வெளிப்படுத்தினார். நாம் தேவனுக்கு முன்பாக ஒப்புக்கொள்ள மறுக்கும் ஒரு காயத்தை அவரால் குணமாக்க முடியாது. புதைக்கப்பட்ட வேதனை நம் வாழ்க்கையை அமைதியாகக் கட்டுப்படுத்தும்; காரியஸ்தத்துவமாகக் கையாளப்பட்ட வேதனையோ தேவனிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டு, படிப்படியாக ஞானமாகவும், இரக்கமாகவும், அவருடைய கிருபையின்மேல் ஆழமான சார்புத்தன்மையாகவும் மாற்றப்படுகிறது.

சிந்தியுங்கள்

காரியஸ்தத்துவமாகக் கையாள்வதற்குப் பதிலாக நீங்கள் புதைத்துவைத்திருக்கும் வேதனை ஏதேனும் இருக்கிறதா? அலங்கரிக்க வேண்டிய அவசியமில்லாமல், இப்பொழுதே அதைப் பற்றி தேவனிடம் ஒரு நேர்மையான வாக்கியத்தை எழுதுங்கள்.

08

பிரிவு 08

புயலின்மேல் நடக்க கற்றுக்கொள்ளுதல்

மத்தேயு 14:22-33

"இராமப்பொழுதின் நாலாம் ஜாமத்தில் இயேசு கடலின்மேல் நடந்து, அவர்களிடத்தில் வந்தார். அப்பொழுது பேதுரு அவரை நோக்கி: ஆண்டவரே, நீர்தான் என்றால், நான் தண்ணீர்மேல் நடந்து உம்மிடத்தில் வரும்படி எனக்குக் கட்டளையிடும் என்றான். அதற்கு அவர்: வா என்றார். உடனே பேதுரு படவைவிட்டு இறங்கி, இயேசுவினிடத்தில் போக, தண்ணீர்மேல் நடந்தான்."

மத்தேயு 14:22-33 வசனங்கள் (தமிழ் வேதாகமம்)

தேவன் உண்மையாகவே நம் ஜெபங்களைக் கேட்டால், ஒவ்வொரு கடினமான சூழ்நிலையும் மறைந்துவிட வேண்டும் என்று நாம் இயல்பாகவே நினைக்கிறோம். வேதவாக்கியம் இதைவிட ஆழமான ஒன்றை வெளிப்படுத்துகிறது: சில வேளைகளில் அவர் புயலை அமைதிப்படுத்துகிறார்; மற்ற வேளைகளில், புயலால் மேற்கொள்ளப்படாமல் அதன் வழியாக நடக்கத் தம் மக்களுக்குக் கற்றுக்கொடுக்கிறார்.

நமக்குக் கட்டுப்படுத்த முடியாததாகத் தோன்றும் அலைகள், அவருக்கு ஒருபோதும் கட்டுப்படுத்த முடியாததாக இருந்ததில்லை.

பேதுருவின் கண்கள் இயேசுவின்மேல் நிலைத்திருந்தவரை, அவன் தண்ணீர்மேல் நடந்தான். "காற்று பலமாயிருக்கிறதைக் கண்டு, பயந்தான்" - புயல் பலமடையவில்லை, அவனுடைய பார்வை மட்டுமே மாறியிருந்தது. அவன் அமிழ்த்தொடங்கியபோது, "உடனே இயேசு தம்முடைய கையை நீட்டி அவனைப் பிடித்துக்கொண்டார்." பேதுருவின் தோல்வியின் தருணம் கூடக் கிறிஸ்துவின் இரக்கத்தை அனுபவிக்கும் இன்னொரு வாய்ப்பாக மாறியது.

சில வேளைகளில் புயல் நின்றதுவிடுவதே அற்புதம். மற்ற வேளைகளில், புயல் இன்னும் கொந்தளித்துக்கொண்டிருக்கும்போதே தேவனுடைய பிள்ளை கீழ்ப்படிதலோடு நடந்துகொண்டே இருப்பதே பெரிய அற்புதம்.

சிந்தியுங்கள்

இப்பொழுது நீங்கள் எந்தப் புயலின் நடுவில் இருக்கிறீர்கள்? உங்கள் பார்வை இயேசுவிலிருந்து காற்றுக்கும் அலைகளுக்கும் எங்கே மாறியிருக்கிறது, இன்று மீண்டும் உங்கள் கண்களை அவர்மேல் நிலைக்கச் செய்வது எப்படி இருக்கும்?

09

பிரிவு 09

தொடங்கியதை முடிக்கும் தேவன்

பிலிப்பியர் 1:6

"உங்களில் நல்ல கிரியையைத் துவக்கினவர் அதை இயேசுகிறிஸ்துவின் நாள்வரைக்கும் முடிக்கும்படி செய்வார் என்று நான் நிச்சயித்திருக்கிறேன்."

பிலிப்பியர் 1:6-ஆம் வசனம் (தமிழ் வேதாகமம்)

தேவனுடன் கூடிய ஒவ்வொரு பயணமும் இறுதியில் ஒரு தருணத்தை அடைகிறது; அங்கு, நான் இன்னும் புரிந்துகொள்ளாத அத்தியாயங்களை அவரிடம் நம்பி ஒப்படைக்க முடியுமா என்ற கேள்விக்கு விசுவாசம் பதிலளிக்க வேண்டும். யோசேப்பு இருபது வருடங்களுக்கும் மேலாக முடிவடையாத அத்தியாயங்களுக்குள் வாழ்ந்தான். தாவீது சவுலிடமிருந்து ஓடிக்கொண்டிருந்தபோது அவற்றை வாழ்ந்தான். பவுல் ரோம சிறைகளுக்குள் முடிவடையாத அத்தியாயங்களிலிருந்து எழுதினார். அத்தகைய காலங்களுக்குள்ள்தான் விசுவாசம் தூய்மையாக்கப்படுகிறது, நம் சொந்தப் புரிதலின்மேல் உள்ள நம்பிக்கையைவிட தேவனுடைய இயல்பின்மேல் உள்ள நம்பிக்கை வலுவாக வளர்கிறது.

பவுல் தன் நம்பிக்கையை முழுவதுமாகத் தேவனுடைய இயல்பின்மேல் வைக்கிறார், மனிதனுடைய தீர்மானத்தில் அல்ல. அந்த நடைமுறையைத் தொடங்கிய அதே கைகள் அதை நிறைவேற்றும்வரை உண்மையாக வழிநடத்திக்கொண்டிருக்கின்றன. பரலோகம் குறிப்பிடத்தக்க அளவு அமைதியாக இருப்பதுபோல் தோன்றும்போதே, பெரும்பாலும் தன் மகத்தான செயலை நிறைவேற்றிக்கொண்டிருக்கிறது. யோசேப்பு சிறையில் இருந்தபோது தேவன் ராஜ்யங்களை ஒழுங்குபடுத்திக்கொண்டிருந்தார்; தாவீது குகைகளின் வழியாக அலைந்துகொண்டிருந்தபோது தேவன் ஒரு சிங்காசனத்தை ஆயத்தப்படுத்திக்கொண்டிருந்தார். தேவனுடைய மௌனம் தேவனுடைய இல்லாமைக்கு ஒருபோதும் சான்றாக இருந்ததில்லை.

பள்ளத்தாக்கில் இருந்த அதே தேவன் மலை உச்சியில் நமக்காகக் காத்திருக்கிறார்.

சிந்தியுங்கள்

இப்பொழுது நீங்கள் உங்கள் வாழ்க்கையின் எந்த முடிவடையாத அத்தியாயத்திற்குள் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறீர்கள்? நீங்கள் இன்னும் அதைப் புரிந்துகொள்கிறீர்கள் என்பதற்காக அல்ல, மாறாக உங்களுக்குள் கிரியையைத் தொடங்கிய தேவன் அதை முடிக்க உண்மையுள்ளவர் என்பதற்காக, ஒரு சிறிய நம்பிக்கையின் ஜெபத்தை எழுதுங்கள்.

முடிவுரை

சிறந்த அத்தியாயம் இன்னும் எழுதப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது

துன்பத்தின் காரியஸ்தத்துவம், இறுதியில் வேதனையைப் பற்றிய பாடம் அல்ல; அது தேவனைப் பற்றிய பாடமே. யோசேப்பின் குழி அரண்மனையாக மாறியது; கெத்ஸெமனே காலியான கல்லறைக்கு வழிநடத்தியது; புயல்கள் விசுவாசத்தின் பள்ளிக்கூடங்களாக மாறின. ஒவ்வொரு அத்தியாயத்திலும் ஒரே உண்மை வெளிப்பட்டது: தேவனுடைய மகத்தான செயல், நாம் அதை அறியும் முன்பே பெரும்பாலும் நடந்துவிடும். இன்று நீங்கள் ஒரு கடினமான காலத்தின் வழியாக நடந்துகொண்டிருந்தால், உங்கள் சாட்சி இன்னும் முடிந்துவிடவில்லை. சிறையில் யோசேப்புடன் நடந்து, கெத்ஸெமனேயில் இயேசுவைப் பலப்படுத்திய அதே தேவன், இன்று உங்களுடனும் நடந்துகொண்டிருக்கிறார்.

**நடைமுறையை நம்புங்கள். வேதனையை காரியஸ்தத்துவமாகக்
கையாளுங்கள். உண்மையுள்ளவராயிருங்கள்.**

இந்த வேதாகம படிப்பு முடிவடையும்போது, கவனம் யோசேப்பு, பவுல், பேதுரு, இயேசு ஆகியோரிடமிருந்து உங்கள் சொந்த வாழ்க்கைக்கு மாறுகிறது. ஜெபங்கள் தாமதமாகிவிட்டதுபோலவும், முன்னிருக்கும் பாதை நிச்சயமற்றதாகவும் தோன்றும் காலங்கள் உண்டு; அந்தத் தருணங்களில், தேவன் தூரமாகிவிட்டார் என்று நம்புவது ஒரு சோதனையாக இருக்கும். வேதவாக்கியமோ அதற்கு நேர்மாறாக அறிவிக்கிறது: குழியின் வழியாக யோசேப்பை வழிநடத்தி, உபத்திரவத்தின் வழியாக பவுலைப் பலப்படுத்தி, கெத்ஸெமனேயின் வழியாக இயேசுவைத் தாங்கிய அதே கர்த்தர்தான், இன்று தம் பிள்ளைகளுடன் நடக்கும் கர்த்தராக இருக்கிறார். அவருடைய இயல்பு ஒருபோதும் மாறாததால், அவருடைய வழிமுறைகளும் மாறவில்லை.

ஒருவேளை இனிமேல் மிக முக்கியமான கேள்வி, "இது ஏன் எனக்கு நடக்கிறது?" என்பதல்ல; மாறாக, "கர்த்தாவே, இந்தக் காலத்தின் மூலம் என்னுள் நீர் என்ன நிறைவேற்றிக்கொண்டிருக்கிறீர்?" என்பதே. அந்தக் கேள்வி, துன்பத்தின் காரியஸ்தத்துவத்தைப் புரிந்துகொள்ளத் தொடங்கிய ஒரு இருதயத்தைப் பிரதிபலிக்கிறது. உங்களை வலிமையான ஒரு பதிப்பாக உருவாக்குவது ஒருபோதும் நோக்கமாக இருந்ததில்லை; உங்களை அவருடைய குமாரனின் சாயலுக்கு ஒப்பாக்குவதே தேவனுடைய விருப்பம், மேலும் பொறுமையின் ஒவ்வொரு பாடமும், சார்ந்திருத்தலின் ஒவ்வொரு தருணமும், அவருடைய தாங்கும் கிருபையின் ஒவ்வொரு அனுபவமும் அந்த மாற்றத்தில் இன்னொரு அடியாகும்.

உங்கள் துன்பம் உங்கள் அடையாளம் அல்ல. உங்கள் நடைமுறை உங்கள் இலக்கு அல்ல. கிறிஸ்துவே உங்கள் நம்பிக்கை; உங்கள் சாட்சியின் சிறந்த அத்தியாயம் இன்னும் எழுதப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது.

சிந்தியுங்கள்

இந்த வேதாகம படிப்பை நீங்கள் முடிக்கும்போது, இந்தப் பக்கங்களிலிருந்து உங்கள் அடுத்த கடினமான காலத்திற்குள் நீங்கள் எடுத்துச் செல்ல விரும்பும் ஒரு உண்மை என்ன? அதை உங்களுக்கும் தேவனுக்கும் ஒரு வாக்குறுதியாக எழுதுங்கள்.
